

vyr. ř. jen, že práva vyrovnacího věřitele proti němu zůstávají obživnutím pohledávky za vyrovnacím dlužníkem nedotčena. Z toho plyne, že proti vyrovnacímu ručiteli nastane nesplněním vyrovnání ztráta lhůt jen, bylo-li to s vyrovnacím ručitelem ujednáno, čehož zde nebylo, neboť žalovaná přistoupila k závazku hlavního dlužníka jako rukojmí a plát-kyně s tím, že zaplatí celou kvotu v příslušných splátkách, kdyby hlavní dlužník tak neučinil. Z toho plyne, že se ztráta lhůt, nastalá nesplněním vyrovnání, na žalovanou nevztahuje, neboť podle § 1353 obč. zák. nemůže rukojemství býti rozšiřováno dále, než se rukojmí výslovně prohlásil. Rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byla žaloba zamítnuta co do celé ještě zbývající částky 2.187 Kč 50 h, jest tudíž v podstatě správné, byť i žaloba měla co do částky 797 Kč 05 h, připadající na splátku dospělou teprve dnem 15. června 1933, býti zamítnuta z jiného důvodu, než kterého použil odvolací soud, totiž proto, že tato částka nebyla v době vynesení rozsudku soudu první stolice ještě dospělá. Pokud jde o úroky z prodlení ze splátek dospělých dne 15. prosince 1932 a 15. března 1933, jež nejsou kryty exekučním titulem a v příčině nichž žaloba tudíž nebyla zbytečná, bylo žalobu zamítnouti proto, že tento nárok byl v žalobě opřen o ztrátu lhůt, která však, jak doličeno, proti žalované nenastala.

Čís. 15381.

Kdy se může číšník, jemuž živnostenské společenstvo připojilo na vysvědčení vydané mu zaměstnavatelem dodatek, že neuznává vysvědčení to pro nesprávná data v něm uvedená, na společenstvu domáhati náhrady škody proto, že mu bylo znemožněno najíti si další zaměstnání.

(Rozh. ze dne 10. září 1936, Rv I 1574/34.)

Žalobce (číšník) se na žalovaném společenstvu domáhá náhrady škody způsobené mu dodatkem na jeho vysvědčení, že společenstvo neuznává vysvědčení to pro nesprávná data v něm uvedená; pro tento dodatek bylo mu zabráněno najíti si ihned další vhodné místo číšníka a ušel mu tím výdělek v zažalované výši. Nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V odvolání opírá žalobce nárok na náhradu škody jen o to, že žalované společenstvo připojivši na pracovní vysvědčení, vydané žalobci jeho zaměstnavatelem Josefem H., dodatek: »— jelikož data v uvedeném vysvědčení jsou nesprávná, vysvědčení to se neuznává« — učinilo toto vysvědčení bezcenným a znemožnilo žalobci dosažení zaměstnání číšníka, takže mu ušla odměna, kterou by za svoji číšnickou práci byl v zaměstnání dostal. Uplatňuje tudíž žalobce jako důvod náhrady škody

určité podle jeho právního názoru nedovolené jednání žalovaného společenstva ve smyslu § 1295 obec. zák. obč. a proto také jest pořad práva pro tento spor nepřipustný. Pokud při jeho rozhodování jest se obíratí otázkami práva veřejného, jde jen o otázky předurčující, k jejichž řešení jsou soudy oprávněny (§ 190 c. ř. s.). Jde o spor o náhradu škody a na žalobci bylo, aby dokázal, že žalované společenstvo něco učinilo neb opominulo, z čeho žalobci vznikla škoda v žalobě uplatněná, tudíž aby bylo žalobcem prokázáno nějaké zavinění žalovaného společenstva a příčinná souvislost tohoto zavinění se škodou žalobci způsobenou. To se žalobci nezdařilo. Potvrzení pracovního vysvědčení žalobcova náleželo podle § 114, písmeno f), § 14 živnostenského řádu a také podle § 2 zák. č. 112/27 Sb. z. a n., kterým se zavádí průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, k úředním povinnostem žalovaného společenstva, jejichž řádné plnění podléhá podle § 127 živn. řádu dozoru živnostenského úřadu dozorčího. Zákonný zástupce žalobcův byl tudíž podle tohoto zákonného ustanovení oprávněn, měl-li za to, že dodatek na pracovním vysvědčení žalobcově žalovaným společenstvem připojený ohrožuje možnost získání dalšího zaměstnání pro žalobce, stěžovati si na opatření žalovaným společenstvem učiněné u dozorčího úřadu živnostenského a u něho se domáhati nápravy a odstranění dodatku podle žalobcova tvrzení závadného. Žalobce však nepřednesl za sporu, že se o nápravu u dozorčího úřadu živnostenského pokusil, a ani netvrdil, že by jeho pokus byl býval bezvýsledný, kdyby jej byl učinil. Nelze vyloučiti, že dozorčí úřad živnostenský by byl stížnosti jeho vyhověl a dodatek z pracovního vysvědčení nařídil odstraniti a tím příčinu žalobcem tvrzené škody odstranil. Neprávem proto žalobce nedbaje opominutí svého zákonného zástupce uplatňuje jako právní podklad žaloby na náhradu jím tvrzené škody zavinění žalovaného společenstva.

Čís. 15382.

Nárok na výživné vyměřené rozvedené manželce podle dvor. dekretu ze 4. května 1841, čís. 531 Sb. z. s. jest výživným ze zákona ve smyslu § 502, odst. 3 c. ř. s. v doslovu čl. I čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 10. září 1936, Rv II 377/36.)

Žalobkyně napadá potvrzující rozsudek odvolacího soudu vydaný v rozvodovém sporu též co do výše výživného přisouzeného jí podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 Sb. zák. soudních.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání do výše přiznaného výživného.

D ů v o d y:

Jde o nárok rozvedené manželky na výživné podle dvor. dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 Sb. z. a. Tu jest dáno soudu zmocnění, aby uváže, zdali v jednotlivém případě vzhledem k zvláštním okolnostem